Lietas arhīva Nr. A42-00715-18/9
ECLI:LV:ADRJRIT:2018:1207.A420261917.1.S

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2018.gada 7.decembrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese L.Andersone,

piedaloties pieteicēja /pers. A/ pārstāvim /pers. B/, atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes – Valsts ieņēmumu dienesta pilnvarotajam pārstāvim /pers. C/,

atklātā tiesas sēdē izskatīja /pers. A/ pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2017.gada 17.jūlija lēmuma Nr.31.2-22.10/3932 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – dienests vai atbildētājs) 2017.gada 17.jūlija lēmumu Nr.31.2-22.10/3932 (turpmāk – lēmums) atstāts negrozīts dienesta Nodokļu kontroles pārvaldes Fizisko personu pirmās audita daļas 2017.gada 14.februāra lēmums Nr.31.2-23.11/7454 (turpmāk – sākotnējais lēmums), ar kuru pieteicējam /pers. A/ noteikts pienākums iemaksāt budžetā iedzīvotāju ienākuma nodokli 262,84 *euro*, soda naudu 78,85 *euro* (nepiemērojot likuma „Par nodokļiem un nodevām" 32.panta septītās daļas nosacījumus) un nokavējuma naudu 20,11 *euro*, kā arī samazināja pieteicējam 2013.gada zaudējumus par 650,46 latiem jeb 925,52 *euro*.

Lēmums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[1.1] Lietā pastāv strīds, vai pieteicējs 2014. un 2015.gada saimnieciskās darbības ienākumu aprēķinā pamatoti iekļāva ieņēmumus un izdevumus par pieteicēja trīs dzīvokļu iznomāšanu.

[1.2] Saskaņā ar Valsts vienotās datorizētās Zemesgrāmatas datiem pieteicēja īpašumā ir reģistrēts nekustamais īpašums – dzīvoklis Nr./numurs/, daudzdzīvokļu mājā /adrese A/, bet pieteicēja sievas /pers. D/ īpašumā ir reģistrēts minētās daudzdzīvokļu mājas dzīvoklis Nr./numurs/ un Nr./numurs/, kā arī dzīvoklis Nr./numurs/, /adrese B/ (kadastra Nr./numurs A/).

Saskaņā ar notariāli apliecinātu pilnvaru /pers. D/ ir pilnvarojusi pieteicēju pārzināt, pārvaldīt un apsaimniekot /pers. D/ īpašumā esošos un pilnvarā norādītos trīs dzīvokļus. Pieteicējs noslēdza līgumu ar vienu fizisko personu un vairākām juridiskām personām par sava nekustamā īpašuma telpu izīrēšanu/ iznomāšanu. Vienlaikus pieteicējs, pamatojoties uz noslēgto pilnvaru, savā vārdā noslēdza līgumus ar juridiskām personām par /pers. D/ trīs dzīvokļu iznomāšanu. Tādējādi īrnieks un nomnieki auditējamajā periodā samaksu veica pieteicēja kontā, pieteicējs veica maksājumus par saimnieciskās darbības nodrošināšanai nepieciešamajiem pakalpojumiem un precēm, kā arī savā vārdā kārtoja grāmatvedības uzskaites reģistrus.

Ņemot vērā minēto, pieteicēja gūtie saimnieciskās darbības ieņēmumi un izdevumi netiek nodalīti, un pieteicēja 2014. un 2015.gada ienākumu deklarācijā pilnā apmērā tiek iekļauti ieņēmumi un izdevumi, kas attiecas ne tikai uz viņam piederošo dzīvokli, bet arī uz sievas /pers. D/ trīs dzīvokļiem.

[1.3] No likuma „Par nodokļiem un nodevām" 4.panta otrās daļas, 8.panta trešās daļas 5.punkta, likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 11.panta l.[1]daļas izriet, ka ienākumi no nekustamā īpašuma iznomāšanas vai izīrēšanas ir apliekami ar iedzīvotāju ienākuma nodokli un /pers. D/ bija pašai jāiesniedz gada ienākumu deklarācijas, kā arī no gūtajiem saimnieciskās darbības ienākumiem (sava nekustamā īpašuma iznomāšanas) jāaprēķina iedzīvotāju ienākuma nodoklis.

[1.4] Ievērojot Augstākās tiesas 2014.gada 3.februāra spriedumā lietā Nr.SKA-585/2014 paustās atziņas, attiecībā uz nodokļu maksātāja pienākumu aprēķināt un maksāt budžetā iedzīvotāju ienākuma nodokli no saimnieciskās darbības gūtajiem ienākumiem, noteicošie ir nodokļu likumdošanas normatīvie akti, nevis civiltiesiskā kārtā noslēgta vienošanās. Tāpēc apstrīdēšanas iesniegumam pievienotā 2013.gada 22.novembra vienošanās neietekmē /pers. D/ pienākumu aprēķināt iedzīvotāju ienākuma nodokli pašai.

Ne likumā „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli", ne likumā „Par nodokļiem un nodevām" nav paredzēts, ka, konstatētajos lietas faktiskajos apstākļos (pieteicējs saņem ieņēmumus par /pers. D/ iznomātajiem nekustamajiem īpašumiem, veic atbilstošus maksājumus un pēc nodokļu nomaksas patur sev peļņu), šo nekustamo īpašumu iznomāšanas vai izīrēšanas rezultātā gūtais ienākums būtu jāuzskaita pieteicēja saimnieciskās darbības grāmatvedības uzskaites reģistros un jādeklarē viņa gada ienākumu deklarācijā.

[1.5] Ministru kabineta 2007.gada 20.marta noteikumi Nr.188 „Kārtība, kādā individuālie komersanti, individuālie uzņēmumi, zemnieku un zvejnieku saimniecības, citas fiziskās personas, kas veic saimniecisko darbību, kārto grāmatvedību vienkāršā ieraksta sistēmā" neparedz gadījumu, kad saimnieciskās darbības ieņēmumus un izdevumus var reģistrēt vienā žurnālā vairākas personas – saimnieciskās darbības veicēji. Katram saimnieciskās darbības veicējam jānodrošina atsevišķa grāmatvedības uzskaite, reģistrējot savus saimnieciskās darbības ieņēmumus un izdevumus.

Tādējādi sākotnējā lēmumā pamatoti noteikts, ka pieteicēja 2014. un 2015.gada saimnieciskās darbības ieņēmumos un izdevumos iekļautie /pers. D/ trīs dzīvokļu ieņēmumi un izdevumi nav saistīti ar pieteicēja saimniecisko darbību.

[1.6] Pieteicēja norāde par laulāto kopīgo mantu vērtējama pretrunīgi. Proti, /pers. D/ trīs dzīvokļi saskaņā ar zemesgrāmatas nodaļas tiesneša lēmumu koroborēti zemesgrāmatā ar norādi par laulātā atsevišķu mantu, pamatojoties uz pirkuma līgumu un nostiprinājuma lūgumu. Savukārt 2013.gada 22.novembra vienošanās 3.punktā norādīts, ka laulāto starpā nav noslēgts laulības līgums, kas paredzētu laulāto mantas šķirtību, ģimenei ir kopīga saimniecība.

[2] Nepiekrītot dienesta lēmumam, pieteicējs vērsās tiesā, pieteikumu pamatojot ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[2.1] Dienests kļūdaini uzskata, ka uz nodokļu aprēķināšanu neattiecas civiltiesiski darījumi. Tieši no civiltiesiskiem darījumiem rodas saistību

tiesības, kuru rezultātā kāda persona gūst ar iedzīvotāju ienākuma nodokli apliekamus darījumus.

Saskaņā ar Civillikuma 2304.pantu noslēgtā 2013.gada 22.novembra vienošanās kopsakarā ar /datums/pilnvaru pierāda, ka /pers. D/ ir piešķīrusi pieteicējam tiesības paturēt visu peļņu, kāda tiek gūta no /pers. D/ dzīvokļu izīrēšanas, patstāvīgi nomaksājot visus maksājumus un nodokļus. Šāda vienošanās ir tiesiska un spēkā esoša, tā nenonāk pretrunā ne ar vienu tiesību aktu nodokļu jomā, jo tikai nosaka personu, kura gūst ienākumus no /pers. D/ dzīvokļiem. Minētās tiesiskās attiecības ar /pers. D/ būtībā var pielīdzināt /pers. D/ dzīvokļu patapinājumam, t.i. bezatlīdzības nodošanai pieteicēja rīcībā un lietošanā, ar pieteicējam piešķirtām tiesībām tos patstāvīgi iznomāt un gūt sev peļņu no to iznomāšanas.

Neviens tiesību akts nodokļu jomā neaizliedz un neierobežo tiesības slēgt vienošanos Civillikuma 2304.panta kārtībā.

[2.2] No Civillikuma 2115.panta un likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 11.panta pirmās daļas 2.punkta izriet, ka pieteicējs varēja patstāvīgi iznomāt /pers. D/ dzīvokļus un saņemt un paturēt peļņu no nomas maksas neatkarīgi no tā, ka pieteicējs nav to īpašnieks, un šādas tiesības viņam bija piešķīrusi /pers. D/. Minētais arī pierāda, ka kļūdaina ir dienesta izpratne, ka tikai īpašnieks drīkst pats iznomāt sev piederošus nekustamos īpašumus un nomas maksa vienmēr uzskatāma par īpašniekam gūtiem ieņēmumiem. Tikpat kļūdaina ir dienesta izpratne, ka 2013.gada 22.novembra vienošanos var neņemt vērā, nosakot personu, kas guvusi nomas ienākumus no /pers. D/ dzīvokļiem.

No likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 1.panta pirmās daļas un 2.panta 1.punkta izriet, ka iedzīvotāju ienākuma nodokli ir pienākums maksāt personām, kas ir guvušas ienākumus Latvijas Republikā. Lai konstatētu ienākumu gūšanas faktu, ir nepieciešams, lai šie ienākumiem pielīdzināmie naudas līdzekļi būtu nonākuši personas īpašumā, t.i., persona būtu guvusi materiālu labumu, kas apliekams ar iedzīvotāju ienākumu nodokli. Taču konkrētajā gadījumā, /pers. D/ nekādu materiālu labumu no viņai piederošo dzīvokļu iznomāšanas nav guvusi, jo visu nomas maksu, tostarp peļņu, kas palika pāri pēc visu izdevumu segšanas un nodokļu nomaksas, pieteicējs paturējis un viņam bija tiesības to paturēt, tādejādi gūstot no tās ienākumus, kurus pieteicējs godprātīgi deklarējis savā gada ienākumu deklarācijā, samaksājot par to iedzīvotāju ienākuma nodokli. Pieteicējam nekad nav bijis pienākums no /pers. D/ dzīvokļu izīrēšanas gūto peļņu nodot /pers. D/, bet gan, tieši pretēji, šī peļņa pieder pieteicējam, un to viņš patur kā savu ienākumu.

[2.3] Dienests kļūdaini atsaucas uz Augstākās tiesas 2014.gada 3.februāra spriedumu lietā Nr.SKA-585/2014, jo tajā lietā nepastāvēja pilnvarnieka un pilnvardevēja vienošanās saskaņā ar Civillikuma 2304.pantu atļaut pilnvarniekam paturēt visus ienākumus un peļņu no pilnvarojuma uzdevuma izpildes. Judikatūru kā sekundāru tiesību avotu ir pieļaujams piemērot tikai līdzīgos gadījumos un rūpīgi izvērtējot izskatāmās lietas apstākļu atšķirības no judikatūrā izskatītā gadījuma.

[2.4] Likums „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" un likums „Par nodokļiem un nodevām" neparedz, ka nekustamā īpašuma nomas ieņēmumi būtu obligāti jādeklarē tikai un vienīgi nekustamā īpašuma īpašniekam un tos nevarētu deklarēt nekustamā īpašuma patiesais iznomātājs, kuram nekustamā īpašuma īpašnieks ir piešķīris tiesības paturēt nomas ieņēmumus un peļņu. Pieteicējs nekad nav apgalvojis, ka viņa saimnieciskās darbības ieņēmumu un izdevumu žurnālā būtu reģistrēti arī /pers. D/ ienākumi un izdevumi, bet gan vienmēr ir konsekventi norādījis, ka gan šajā žurnālā, gan savā gada ienākumu deklarācijā pieteicējs ir atspoguļojis savus ienākumus, kurus viņš guvis, tostarp no /pers. D/ dzīvokļu iznomāšanas, kuri ir ienākuši pieteicējs kontā, tur palikuši un pieder pieteicējam.

[2.5] Apstākļus par laulību ar /pers. D/ un kopīgiem bērniem pieteicējs norādīja tikai tādēļ, lai uzskatāmi parādītu /pers. D/ personiskos motīvus, kādēļ viņa pieteicējam ir piešķīrusi tiesības paturēt nomas ienākumus un peļņu no sev piederošo dzīvokļu iznomāšanas, lai dienestam nerastos pārdomas par vienošanās šķietami neizdevīgo raksturu /pers. D/. Starp pieteicēju un /pers. D/ nenoslēgts laulības līgums par mantas šķirtību un atsevišķu nekustamo īpašumu ierakstīšana zemesgrāmatā ar atzīmi, ka tā ir viena laulātā manta, neizbeidz laulāto kopīgu saimniecību.

[2.6] Ievērojot to, ka pieteicējs guvis ienākumus no /pers. D/ nekustamo īpašumu nomas, apliekamais ienākums 2014.gadā būtu jānosaka 3835,79 *euro*. Ņemot vērā to, ka ar 2014.gadā gūto apliekamo ienākumu ir daļēji segti 2011.gada zaudējumi, lēmumā noteiktais apliekamais ienākums nav ietekmējis lēmumā norādīto ienākuma iedzīvotāju nodokļa aprēķinu, taču joprojām rada prettiesisku situāciju, kas ir jānovērš, lai atjaunotu tiesiskumu. Savukārt apliekamais ienākums 2015.gadā būtu jānosaka 8662,94 *euro*. Sākotnēja lēmuma 14.pielikuma 19.ailē bija jānorāda pieteicēja apliekamais ienākums 5320,94 *euro* apmērā. Sākotnēja lēmuma 15.pielikumā pievienotajā Gada ienākumu deklarācijā par 2015.gadu 01 ailē kā pieteicēja apliekamo ienākumu bija jānorāda 12 359,10 *euro*, bet 18.ailē kā ienākumu no kura aprēķināms nodoklis bija jānorāda 2330,39 *euro* un iedzīvotāju ienākuma nodoklis bija jāaprēķina 535,99 *euro*.

Pieteicējs ir samaksājis iedzīvotāju ienākuma nodokli apstrīdēšanas iesniegumā norādītajā apmērā.

[2.7] Pieteicējs vērsies tiesā ar mērķi, lai tiktu izdots administratīvais akts, kurā tiktu noteikts, ka pieteicēja gada ienākumu deklarācijā par 2014.gadu ieņēmumi sastādīja 22 168,34 *euro*, izdevumi 18 332,55 *euro*, bet apliekamais ienākums pirms 2011.gada zaudējumu no saimnieciskās darbības dzēšanas sastādīja 3835,79 *euro*, savukārt gada ienākumu deklarācijā par 2015.gadu ieņēmumi sastādīja 26 303,10 *euro*, izdevumi 17 640,16 *euro*, bet apliekamais ienākums pirms 2012.gada zaudējumu no saimnieciskās darbības dzēšanas sastādīja 8662,94 *euro*, bet pēc 2012.gada zaudējumu no saimnieciskās darbības 3342 *euro* apmērā dzēšanas sastādīja 5320,94 *euro*.

[3] Dienests tiesai iesniegtajā paskaidrojumā pieteikumu neatzīst un lūdz to noraidīt, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā norādīto argumentāciju.

[4] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāvis uzturēja iesniegto pieteikumu, pamatojoties uz tajā norādītajiem argumentiem.

Atbildētāja pilnvarotais pārstāvis tiesas sēdē pieteikumu neatzina, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā norādītiem motīviem.

Motīvu daļa

[5] Vispusīgi un objektīvi izvērtējusi lietas materiālus, pārbaudījusi lietā esošos pierādījumus, uzklausījusi tiesas sēdē procesa dalībnieku paskaidrojumus, tiesa atzīst, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

[6] Ar pārsūdzēto lēmumu pieteicējam uzlikts pienākums iemaksāt budžetā iedzīvotāju ienākuma nodokli 262,84 *euro*, soda naudu 78,85 *euro* un nokavējuma naudu 20,11 *euro*, kā arī samazināja pieteicējam 2013.gada zaudējumus par 925,52 *euro*.

Lietā nav strīda, ka pieteicējs no 2002.gada 5.augusta dienestā ir reģistrējies kā saimnieciskās darbības veicējs (darbības veids – sava vai nomāta nekustamā īpašuma izīrēšana un pārvaldīšana) un laika periodā no 2013.gada 1.janvāra līdz 2015.gada 31.decembrim ir veicis saimniecisko darbību.

No lietas materiāliem izriet, ka pieteicējs 2014. un 2015.gada ienākumu deklarācijā pilnā apmērā ir iekļāvis saimnieciskās darbības ieņēmumus un izdevumus, kas attiecas ne tikai uz viņam piederošo dzīvokli /numurs/, /adrese A/, bet arī uz sievas /pers. D/ trīs dzīvokļiem – dzīvokļi Nr./numurs/ un /numurs/ /adrese A/un dzīvoklis Nr/numurs//adrese B/.

Dienests secinājis, ka pieteicēja saimnieciskās darbības ieņēmumos un izdevumos iekļautie ieņēmumi un izdevumi par /pers. D/ īpašumā esošajiem dzīvokļiem nav saistīti ar pieteicēja saimniecisko darbību.

Līdz ar to lietā pastāv strīds, vai pieticējs bija tiesīgs, ienākumus no /pers. D/ trīs dzīvokļu iznomāšanas, attiecināt uz savu saimnieciskās darbības

ienākumu.

[7] Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 4.panta otrā daļa noteic, ka jebkura persona, kas gūst ienākumus Latvijas Republikā, ir iedzīvotāju ienākuma nodokļa vai uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātāja, ja konkrētā nodokļa likumā nav noteikts citādi.

Saskaņā ar likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 8.panta trešās daļas 5.punktu ienākumi no nekustamā īpašuma (ēku, ēku daļu, dzīvokļu, zemes) iznomāšanas vai izīrēšanas apliekami ar iedzīvotāju ienākuma nodokli.

Atbilstoši likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 11.panta 1.[1]daļai par fiziskās personas saimniecisko darbību ir uzskatāma jebkura darbība, kas vērsta uz preču ražošanu, darbu izpildi, tirdzniecību un pakalpojumu sniegšanu par atlīdzību. Saimnieciskā darbība ietver arī ar uzņēmuma līguma izpildi saistīto darbību, profesionālo darbību, nekustamā īpašuma apsaimniekošanu, komercaģenta, mākslera un individuālā komersanta darbību, kā arī fiziskās personas īpašumā esoša individuālā uzņēmuma (arī zemnieka un zvejnieka saimniecības) darbību.

Saskaņā ar Valsts vienotās datorizētās Zemesgrāmatas datiem /pers. D/ īpašumā ir reģistrēts nekustamais īpašums – dzīvoklis Nr./numurs/ un /numurs/, daudzdzīvokļu mājā /adrese A/, kā arī dzīvoklis Nr./numurs/, /adrese B/. Lietā nepastāv strīds par to, ka minētie dzīvokļi tika iznomāti juridiskām personām.

Tādējādi secināms, ka saskaņā ar likuma „Par nodokļiem un nodevām" 4.panta otro daļu, likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 8.panta trešās daļas 5.punktu un 11.panta 1.[1]daļu /pers. D/ saimnieciskās darbības rezultātā ir guvusi ienākumus no sava nekustamā īpašuma (dzīvokļu) iznomāšanas, kas ir apliekami ar iedzīvotāju ienākuma nodokli.

[8] No lietas materiāliem izriet, ka 2011.gada 15.decembrī /pers. D/ izsniedza pieteicējam pilnvaru (*lietas 37.-38.lapa*) pārzināt, pārvaldīt un apsaimniekot /pers. D/ īpašumā esošos un pilnvarā norādītos trīs dzīvokļus, tostarp slēgt nomas, īres līgumus, saņemt nomas, īres maksu, parakstīt pieņemšanas - nodošanas aktus, izpildīt un organizēt remontdarbus, veikt ar īpašumu ekspluatāciju saistītus maksājumus, saņemt īpašuma ienākumus un maksāt nodokļus.

Saskaņā ar Civillikuma 2289.pantu ar pilnvarojuma līgumu viena puse (pilnvarnieks, uzdevuma ņēmējs) uzņemas izpildīt otrai (pilnvaras devējam, pilnvarotājam, uzdevuma devējam) - zināmu uzdevumu, bet pilnvaras devējs apņemas pilnvarnieka rīcību atzīt sev par saistošu.

Pilnvara dod pilnvarniekam tiesības pilnvarotāja vārdā stāties tiesiskajās attiecībās. Atbilstoši Civillikuma 2289.pantam, pilnvarnieka rīcība ir saistoša pilnvaras devējam. Pilnvarniekam ir pienākums veikt tās darbības, kuras uzdevis pilnvarotājs, saskaņā ar tā norādījumiem, savukārt pilnvaras izdevējam veiktās darbības jāatzīst kā par paša veiktām.

Apkopojot iepriekš minēto, tiesa secina, ka pieteicējs ar /pers. D/ nekustamajiem īpašumiem ir rīkojies /pers. D/ vārdā, pamatojoties uz izdoto pilnvaru. Šīs darbības /pers. D/ ir saistošas. Attiecība uz darījumu tiesiskajām sekām nav nozīmes, vai tās veikusi /pers. D/ pati, vai pilnvarotā persona. Līdz ar to darījumos, kurus /pers. D/ pārstāvis veicis /pers. D/ vārdā, gūtie ieņēmumi ir uzskatāmi par pašas /pers. D/ ieņēmumiem.

[9] Pieteicējs lietā ir iesniedzis 2013.gada 22.novembrī ar /pers. D/ noslēgto vienošanos (*lietas 71.lapa*), ar kuru /pers. D/ ir piešķīrusi pieteicējam tiesības paturēt visu peļņu, kāda tiek gūta no /pers. D/ dzīvokļu izīrēšanas, patstāvīgi nomaksājot visus maksājumus un nodokļus.

Tiesa piekrīt, ka neviens tiesību akts nodokļu jomā neaizliedz un neierobežo tiesības slēgt vienošanos Civillikuma 2304.panta kārtībā. Taču civiltiesiskā kārtā noslēgta vienošanās nekādā veidā neatbrīvo nodokļa maksātāju no tiesību aktos nodokļu jomā uzliktā pienākuma aprēķināt un maksāt budžetā iedzīvotāju ienākuma nodokli no saimnieciskās darbības gūtajiem ienākumiem, jo nodokļu administrēšana ietilpst publisko tiesību sfērā, līdz ar to nodokļu aprēķināšanai tiek ņemts attiecīgā nodokļa tiesiskais regulējums, nevis Civillikumā noteiktie kritēriji. Proti, tas kādā veidā /pers. D/ no sava nekustamā īpašuma iznomāšanas gūtos ienākumus iztērē (uz vienošanās pamata, nodod savam vīram), ir viņas pašas brīva griba, kas nav attiecināma uz nodokļa tiesisko regulējumu.

Līdz ar to dienests pamatoti ir secinājis, ka 2013.gada 22.novembra vienošanās neietekmē /pers. D/ pienākumu aprēķināt iedzīvotāju ienākuma nodokli pašai.

[10] Ņemot vērā iepriekš minēto un to, ka /pers. D/ saimnieciskās darbības rezultātā ir guvusi ienākumus no sava nekustamā īpašuma (dzīvokļu) iznomāšanas, tiesa atzīst, ka pieteicējam nebija tiesiska pamata ienākumus no /pers. D/ trīs dzīvokļu iznomāšanas attiecināt uz savu saimnieciskās darbības ienākumu, jo /pers. D/ bija pašai jāiesniedz gada ienākumu deklarācijas, kā arī no gūtajiem saimnieciskās darbības ienākumiem (sava nekustamā īpašuma iznomāšanas) jāaprēķina iedzīvotāju ienākuma nodoklis.

[11] Tā kā pieteicējs nav izteicis iebildumus par sākotnējā lēmumā aprēķinātajiem pieteicēja saimnieciskās darbības ienākumiem no sava nekustamā īpašuma /adrese A/ iznomāšanas, tostarp nav izteicis iebildumus par pieteicēja 2013.gada saimnieciskās darbības ienākumiem 1684,56 *euro* apmērā, ar ko daļēji segti 2010.gada zaudējumi, tiesa secina, ka dienests ir pareizi noteicis pieteicēja 2014. un 2015.gada saimnieciskās darbības ienākumu apmēru.

Tiesa, ņemot vērā spriedumā izvērtētos lietas tiesiskos un faktiskos apstākļus un izdarītos secinājumus, atzīst, ka dienests ir vispusīgi un objektīvi pārbaudījis lietas apstākļus, ir pareizi piemērojis tiesību normas, līdz ar to pārsūdzētais lēmums ir atzīstams par tiesisku un pamatotu.

Tiesa procesuālās ekonomijas dēļ atsevišķi nepārbaudīs pārējos pieteicēja argumentus, jo lietas izlemšanā tiem nav būtiskas nozīmes un tie nevar mainīt tiesas secinājumus.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu un 289.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt /pers. A/ pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2017.gada 17.jūlija lēmuma Nr.31.2-22.10/3932 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.